

Sygnatura akt VI GC 523/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2015 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...)z **siedzibą w W.**

przeciwko **R. S.**

o zapłatę 13518,86 zł

I. zasądza od pozwanego R. S. na rzecz powoda (...) w W. kwotę 1.181,44 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt jeden złotych 44/100) z ustawowymi odsetkami od 11 kwietnia 2014r.,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 278,37 zł (dwieście siedemdziesiąt osiem złotych 37/100) tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód – (...)w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego – R. S. kwoty 13.518,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że nabył od (...) S.A. wierzytelności z wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz ze skapitalizowanymi odsetkami.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 5 maja 2014r., sygn. akt

VI Nc – e 510675/14 nakazano pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 13.518,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 kwietnia 2014r. oraz kwotę 2.572,21 zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Podniósł, że roszczenie nie istnieje, gdyż umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została rozwiązana.

Sąd ustalił.

W dniu 28 lutego 2013r. pozwany zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych Nr (...) obejmującą świadczenie usługi pn. N.. Umowę zawarto na czas oznaczony 24 miesięcy z możliwością jej przedłużenia na kres kolejnych 6 miesięcy o ile abonent nie złoży oświadczenia o braku woli kontynuowania umowy. Termin zapłaty wynagrodzenia za świadczenie usług objętych umową ustalono na 14 dnia od dnia wystawienia faktury. Umowę zawarto w ramach oferty promocyjnej pn.(...)

Dowód: umowa Nr (...) – k. 26 – 28.

Z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych, (...) S.A. wystawiła pozwanemu:

- fakturę VAT Nr (...), na kwotę 284,55 zł, tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych w listopadzie 2012r., z terminem zapłaty w dniu 23 listopada 2012r.,
- fakturę VAT Nr (...), na kwotę 172,- zł tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych w grudniu 2012r., z terminem zapłaty w dniu 24 grudnia 2012r.,
- fakturę VAT Nr (...), na kwotę 172,- zł tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych w styczniu 2013r., z terminem zapłaty w dniu 22 stycznia 2013r.,
- fakturę VAT Nr (...), na kwotę 255,43 zł tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych w lutym 2013r., z terminem zapłaty w dniu 22 lutego 2013r.,
- fakturę VAT Nr (...), na kwotę 214,59 zł tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych w marcu 2013r., z terminem zapłaty w dniu 22 marca 2013r.,
- fakturę VAT Nr (...), na kwotę 218,19 zł, tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwietniu 2013r., z terminem zapłaty w dniu 22 kwietnia 2013r.,
- fakturę VAT Nr (...) na kwotę 185,69 zł tytułem wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych w maju 2013r., z terminem zapłaty w dniu 22 maja 2013r.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 29, faktura VAT Nr (...) – k. 30, faktura VAT Nr (...) – k. 31, faktura VAT Nr (...) – k. 24, faktura VAT Nr (...) – k. 25, faktura VAT Nr (...) – k. 32, faktura VAT Nr (...) – k. 33.

W dniu 9 września 2013r., (...) S.A. wystawiła pozwanemu notę obciążeniową Nr (...) na kwotę 12.337,41 zł, tytułem: kary za zerwanie umowy – (...) (1.119,81 zł) i kary za zerwanie umowy – (...) (11.217,60 zł), z terminem zapłaty wynoszącym 14 dni.

Dowód: nota obciążeniowa Nr (...) – k. 34.

W dniu 12 listopada 2013r. powód kupił od (...) S.A. wierzytelność w stosunku do pozwanego w wysokości 13.358,34 zł i zawiadomił o tym pozwanego.

Dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności z dn. 13.12.2013r. z załącznikiem – k. 36.

Sąd zważył.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie przedstawionych przez powoda dowodów z dokumentów w postaci: umowy, faktur VAT, noty obciążeniowej oraz zawiadomienia o cesji – prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie przeczyła, co pozwalało uznać je za wiarygodne i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, ustalono istotne okoliczności sprawy, obejmujące fakt zawarcia między (...) S.A. a pozwanym umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz ich warunki umowy o świadczenie usługi N., w tym czas jej trwania.

Bezspornym pozostawało, że powodowi przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Nabył on bowiem – na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 listopada 2013r. – wierzytelność z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych przysługującą uprzednio (...) S.A. wobec pozwanego (art. 509 k.c., art. 510 § 1 k.c.). Powód zawiadomił pozwanego o dokonanym przelewie wierzytelności, czemu pozwany nie przeczył jak i nie wywodził z tego żadnych skutków prawnych, w szczególności nie powołał się na fakt spełnienia – przed powzięciem informacji o przelewie – świadczenia na rzecz zbywcy wierzytelności (art. 512 k.c.). Z kolei zarzuty przysługujące mu względem zbywcy wierzytelności (brak istnienia roszczenia) istniały jeszcze przed powzięciem wiadomości o przelewie (art. 513

§ 1 k.c.). Niemniej z uwagi na brak dowodów na faktyczną datę doręczenia tego zawiadomienia należało uznać, że nastąpiło ono najpóźniej z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, tj. w dniu 8 maja 2014r. (k. 10). Dodać trzeba, że brak zawiadomienia dłużnika o zmianie wierzyciela nie rodzi innych niż wskazane w powołanych przepisach skutków, w szczególności nie wpływa na ważność takiej czynności prawnej.

Łączące pozwanego i poprzednika prawnego powoda umowy miały charakter umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartych na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.), w tym art. 56 tej ustawy. Po myśli tego przepisu, w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umów, świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (art. 56 ust. 1 cyt. ustawy). Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej (art. 56 ust. 2 cyt. ustawy) i powinna ona określać w szczególności strony umowy, w tym nazwę (firmę), adres i siedzibę dostawcy usług; rodzaj świadczonych usług; termin oczekiwania na przyłączenie do sieci lub termin rozpoczęcia świadczenia usług; okres, na jaki została zawarta umowa; pakiet taryfowy, jeżeli na świadczone usługi obowiązują różne pakiety taryfowe; sposób składania zamówień na pakiety taryfowe oraz dodatkowe opcje usługi; okres rozliczeniowy; tryb i warunki dokonywania zmian umowy oraz warunki jej przedłużenia; zakres świadczonych publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową; dane dotyczące jakości usług; zakres obsługi serwisowej; sposób i termin rozwiązania umowy; zakres odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokość odszkodowania oraz zasady i terminy jego wypłaty; zasady, tryb i terminy składania oraz rozpatrywania reklamacji; informację o polubownych sposobach rozwiązywania sporów; sposób uzyskania informacji o aktualnym cenniku usług oraz kosztach usług serwisowych (art. 56 ust. 3 cyt. ustawy), z tym że zakres świadczonych publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową; dane dotyczące jakości usług; zakres obsługi serwisowej; sposób i termin rozwiązania umowy; zakres odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokość odszkodowania oraz zasady i terminy jego wypłaty; zasady, tryb i terminy składania oraz rozpatrywania reklamacji; informację o polubownych sposobach rozwiązywania sporów; sposób uzyskania informacji o aktualnym cenniku usług oraz kosztach usług serwisowych na podstawie wyraźnego postanowienia umowy, mogą być zawarte w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych (art. 56 ust. 5 cyt. ustawy). Łączące strony umowy miały taki właśnie charakter.

Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych ma charakter odpłatny, co oznacza, że w zamian za czynności operatora, abonent (tu pozwany) zobowiązany jest do zapłaty wynagrodzenia.

W niniejszej sprawie, podstawę roszczenia powoda stanowiły dwie umowy – umowa o świadczenie usługi N. i umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, której istnienie ustalono mając na względzie wystawiane pozwanemu faktury VAT oraz fakt, że przyznał on jej zawarcie (skoro twierdził, że została rozwiązana). Twierdzenia pozwanego o rozwiązaniu umowy nie mogły zasługiwać na uwzględnienie, jako że nie zostały poparte żadnym dowodem ani nawet pogłębioną argumentacją. Zresztą rozwiązanie umowy nie oznacza automatycznie odpadnięcia obowiązku spełniania zastrzeżonych na jej podstawie świadczeń, gdyż mogłyby one wynikać z czynności wykonanych przez wygaśnięciem stosunku zobowiązaniowego. W tym miejscu należy wskazać, że wynagrodzenie za świadczenie usług telekomunikacyjnych objęte załączonymi do pozwu fakturami VAT nie mogło wynikać z umowy z dnia 28 lutego 2013r. o świadczenie usługi N., skoro obejmowało również okres poprzedzający zawarcie tej umowy. Zresztą brak jest dowodów na rozpoczęcie świadczenia usługi N., od czego uzależnione było prawo poprzednika prawnego powoda do wynagrodzenia.

Z tytułu wykonania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w okresie od listopada 2012r. do maja 2013r. powodowi przysługiwało wynagrodzenie wynikające z faktury VAT Nr (...), na kwotę 284,55 zł, faktury VAT Nr (...), na kwotę 172,- zł, faktury VAT Nr (...), na kwotę 172,- zł, faktury VAT Nr (...), na kwotę 255,43 zł, faktury VAT Nr (...), na kwotę 214,59 zł, faktury VAT Nr (...), na kwotę 218,19 zł oraz faktury VAT Nr (...) na kwotę 185,69 zł. Powód domagał się tu jednak kwot niższych niż wynikające z powołanych dokumentów, a to – odpowiednio – kwoty 284,55 zł (faktura VAT Nr (...)), kwoty 172, zł (faktura VAT Nr (...)), kwoty 152,64 zł (faktura VAT Nr (...)), kwoty 157,84 zł (faktura VAT Nr (...)), kwoty 141,40 zł (faktura VAT Nr (...)), kwoty 102,42 zł (faktura VAT Nr (...)) i kwoty 10,08 zł

(faktura VAT Nr (...)). Łączna wysokość dochodzonego przez powoda z w/w tytułu roszczenia wynosiła zatem kwotę 1.020,93 zł. W ocenie Sądu nie sposób było kwestionować wartości należnego poprzednikowi prawnemu powoda wynagrodzenia wskazanej w poszczególnych fakturach VAT, tym bardziej, że pozwany w tym zakresie nie podnosił żadnych skutecznych zrzutów. Sąd uznał zatem, że powodowi przysługiwało roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych, określanego w w/w fakturach VAT, w łącznej wysokości 1.020,93 zł. Wobec braku zapłaty tych należności w terminie, powodowi przysługiwało prawo do naliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 k.c.), które zrealizował kapitalizując je za okres od dnia następującego po terminie zapłaty wskazanym w fakturach VAT do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Suma tych odsetek, liczonych: od kwoty 284,55 zł od dnia 24 listopada 2012r., od kwoty 172, zł od dnia 25 grudnia 2012r., od kwoty 152,64 zł od dnia 23 stycznia 2013r., od kwoty 157,84 zł od dnia 23 lutego 2013r., od kwoty 141,40 zł od dnia 23 marca 2013r., od kwoty 102,42 zł od dnia 23 kwietnia 2013r., od kwoty 10,08 zł od dnia 23 maja 2013r. – każdorazowo do dnia 10 kwietnia 2014r. wynosiła 160,51 zł (odpowiednio: 50,98 zł + 28,91 zł + 24,08 zł + 24,08 zł + 23,16 zł + 19,34 zł + 12,88 zł + 1,16 zł). Łącznie należność powoda, obejmująca wynagrodzenie za świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz skapitalizowane odsetki wynosiła zatem 1.181,44 zł (1.020,93 zł + 160,51 zł). Od tej kwoty powód domagał się dalszych odsetek liczonych od dnia 11 kwietnia 2014r. i żądanie to również było usprawiedliwione w świetle przepisu art. 482 k.c. (mając na względzie, że pozew wniesiono dniu 10 kwietnia 2014r.) Co za tym idzie, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.181,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2014r., orzekając jak w pkt I wyroku.

Powództwo podlegało oddaleniu co do kwoty 0,01 zł tytułem odsetek oraz kwoty 12.337,41 zł wynikającej z noty obciążeniowej, gdyż roszczenia te nie zostały wykazane.

W zakresie żądania zasądzenia skapitalizowanych odsetek powód ograniczył się do twierdzenia o ich wysokości wynoszącej 160,52 zł. Poprawna kalkulacja odsetek wskazywała jednak, że ich suma wynosiła 160,51 zł (50,98 zł + 28,91 zł + 24,08 zł + 24,08 zł + 23,16 zł + 19,34 zł + 12,88 zł + 1,16 zł), za zatem roszczenie w zakresie kwoty 0,01 zł nie było uprawnione.

Natomiast roszczenie o zapłatę kwoty 12.337,41 zł wynikającej z noty obciążeniowej Nr (...) nie zostało udowodnione. Obowiązkiem powoda było powołanie takich okoliczności i przedstawienie takich dowodów, które uzasadnią będą zgłoszone roszczenie (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Tymczasem powód poprzestał na przedstawieniu samego dokumentu noty obciążeniowej, z którego wynika, że obejmuje on należność z tytułu kar: za zerwanie umowy (...)i za zerwanie umowy (...). Materiał dowodowy nie daje podstawy do przyjęcia, aby w stosunkach między poprzednikiem prawnym powoda a pozwanym zastrzeżono uprawnienie do naliczenia kary umownej. W szczególności tego rodzaju uzgodnień brak w umowie z dnia 28 lutego 2013r. dotyczącej usługi N.. Brak jest przy tym podstaw do twierdzenia, że obciążenie pozwanego karą umowną związane było z zawarciem i wykonaniem tej właśnie umowy. Nie może o tym decydować numer abonenta (numer ewidencyjny) wskazany w umowie z dnia 28 lutego 2013r. i w notie obciążeniowej Nr (...), gdyż ten sam numer podano w fakturach VAT (niewątpliwie nie dotyczących umowy z dnia 28 lutego 2013r.).

Niezależnie od tego, trzeba zauważyć powód w żaden sposób nie wykazał, aby zaistniały okoliczności uprawniające do naliczenia kary umownej, tj. aby doszło do nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanego. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał bowiem jedynie, że dochodzone roszczenie wynika z zawartej z pozwanym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nie precyzując jednak ani rodzaju umowy ani też charakteru dochodzonych świadczeń. ***Powód, mimo że to na nim spoczywał ciężar wykazania w/w okoliczności, nie podjął w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej. Będąc reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika, nie powinien mieć przy tym problemów z identyfikacją okoliczności wymagających udowodnienia w celu wykazania dochodzonego roszczenia, jak również z doбором środków dowodowych. Tymczasem do pozwu, w którym ograniczono się do przytoczenia ogólnikowych twierdzeń o obowiązku świadczenia i jego źródłach, załączono szczątkowy materiał dowodowy. Jedynie znikoma aktywność procesowa pozwanego (który nie przeczył zawarciu umowy i nie kwestionował legitymacji czynnej powoda), pozwalająca na zastosowanie przepisu art. 230 k.p.c., spowodowała uwzględnienie roszczenia w części.***

Mając powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że powództwo w zakresie łącznej kwoty 12.337,42 zł (0,01 zł + 12.337,41 zł) nie zasługiwało na uwzględnienie i jako takie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w 9% (oddalone w 91%) w następstwie czego powodowi przysługiwał adekwatny do tego udział w kosztach procesu. Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 3.093,- zł w tym: opłata sądowa od pozwu w wysokości 676,- zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,- zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. Nr 2013, poz. 490) i opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Uwzględniając zakres, w jakim każda ze stron wygrała spór, powodowi przysługiwały koszty procesu w wysokości 278,37 zł (3.093,- zł x 9%). Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt III wyroku.